

FRANCISCÀLIA PAPAL

El Papa Francesc és el primer Papa nascut a Amèrica Llatina, per això en el seu viatge a Rio de Janeiro es va entendre tant bé amb la gent, per la seva manera franciscana de comunicar-se amb tothom, però especialment amb els joves que l'esperaven a la Jornada Mundial de la Joventut. Va trencar el protocol dels seus antecessors, perquè a la seva arribada a l'aeroport no va besar la terra i perquè feu servir un cotxe utilitari que cridava l'atenció en mig dels cotxes de luxe de les autoritats del país, que l'acompanyaven. La qual cosa fou un gest —després verbalitzat— que invitava els bisbes a usar cotxes senzills. El Papa, sense tants guardes de seguretat, quedà indefens enmig de la multitud que l'envoltava, però ell ja havia dit que no tenia por a morir, i això agradà tothom. En els seus discursos, senzills i capaços de ser entesos per tothom, clamà per una humanitat en pau i per la bona entesa entre tots els homes de totes les fes i ideologies, tot refermant el seu amor preferencial pels pobres i marginals, i el seu respecte per la natura com el seu patró sant Francesc d'Assís. A més, a la llista de les autoritats invitades a aquella Jornada ja estava preparada de temps, en la qual hi havia catedràtics, directors generals, escriptors, diplomàtics, polítics, empresaris, etc., indicà que no era completa, perquè hi mancaven els representants de les comunitats de base, de les favel·les, de les mares que lluiten per arrancar llurs fills de la droga, etc... I els hi afegí. I per pronunciar un discurs davant seu no elegí cap persona d'autoritat o famosa, sinó un jove que havia conegut en una de les favel·les que havia visitat, el qual, mercès a l'ajut d'una associació catòlica, havia aconseguit deixar la droga i estudiar, i aleshores donava classes en el seu barri i treballava perquè alguns joves poguessin seguir el seu camí. I la sorpresa fou que aquell jove, que mai havia imaginat que parlaria davant del Papa, al final de llegir el seu escrit, esclatà en plors i s'abraçà al Papa com un fill que s'abraça al seu pare en un moment d'especial emoció. I el Papa en el seu parlament va dir que volia una Església no només dedicada als pobres sinó que fos pobra ella mateixa; que els cristians s'apropessin als més oblidats i marginats de la societat de consum i als joves que es fixessin en els valors dels cristianisme, animant-los a sortir al carrer a demanar una millor qualitat de vida per a tothom, dient-los: "no m'agraden els joves que no protesten contra la corrupció i la injustícia", i recordant-los que Jesús havia vingut *no per a ser servit, sinó per a servir i donar la vida* (Mc 10,45).

E. ZARAGOZA

EDITORIAL PROMOCIÓ DE SANT FELIU

Amb motiu de la visita que el passat dijous dia 6 a l'Ajuntament varen fer els responsables del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Salvador Estapé, director general del Patrimoni, i Natàlia Muixí, subdirectora general d'Herències, per parlar sobre l'herència intestada dels germans Anlló i dels immobles que se subhastaran el proper dia 8 d'abril, entre ells els nomenats els hotels Anlló, es va informar que fins al moment hi ha hagut unes 108 visites de persones i empreses interessades en adquirir alguns dels lots que surten a subhasta.

Efectivament la cosa de moment ha anat així, perquè darrerament es poden veure grups de persones a les portes d'accés als diversos hotels a subhastar, acompanyades del responsable de la Generalitat per tal de visitar in situ els diversos immobles.

Després de prop dels deu anys que ha durat aquesta història de l'herència intestada dels germans Anlló i en cas que els immobles s'adjudiquin, podria ser el principi de la fi d'una situació que ha suposat per a Sant Feliu un perjudici pel que fa a la seva imatge i a la capacitat hotelera i també en el pla econòmic. Caldrà tenir en compte, però, que ara la seva recuperació suposem no serà d'immediat, sinó que haurà de passar, com a mínim, algun temps fins que les instal·lacions hoteleres hagin estat degudament renovades i reuneixin les degudes condicions d'utilitat i servei.

Durant aquest període que Sant Feliu ha estat mancat, si bé amb algunes excepcions, d'oferta hotelera, afortunadament no ha estat així amb l'oferta de restauració i bars que en els darrers temps l'ha mantingut i incrementat.

La ciutat que darrerament *talla el bacallà* i està de moda en molts aspectes i principalment relacionat amb el tema de restauració i hoteleria, és Girona. Són moltes i variades les campanyes que ha fet promocionant-se, tant és així que amb motiu del Congrés de Telèfons Mòbils celebrat darrerament a Barcelona, dos dels seus principals assistents com el fundador de Facebook, Mark Zuckerberg va estar-hi hostatjat en un hotel amb la seva dona, i el vicepresident de Google, Nikesh Arora, va estar dinant amb la seva xicota al restaurant Celler de Can Roca. Un dels factors que també influeix en aquesta promoció és el funcionament del tren d'alta velocitat, que serveix d'enllaç entre Girona i altres capitals, amb un temps curt de trajecte.

Tant de bo Sant Feliu pugui recuperar el seu passat hotelier aconseguint més places, que juntament amb les promocions gastronòmiques i culturals ja existents a la ciutat, representin tot plegat una important i atractiva oferta pels visitants.

NIQUINAIRES GUIXOLÈNS

Pàgina de dietari Oriços

26. gener/22.febrer.2014

Dos mesos amb erra. Gener i febrer. Irreconeixibles, més benignes que mai. Amb sols lluent de migdia i tardes geloses d'un hivern que s'amaga entre els plecs d'un temps insòlit.

Es bo, doncs, de buscar un lloc per fer-hi el vermut. Una taula d'estovalles blanques amb mitja dotzena d'**oriços** (així, pronunciats amb u i en masculí, com n'hem dit tota la vida!). Oriços de negror carbònica i de vermell vellutat. Oriços d'olor intensa. D'aquells que sigui veure'ls i sentir de seguida el desig de buidar-los. Agafar la cullereta i aixecar-ne, amb delicadesa, les vetes carneses, una per una, i anar untant-hi el pa, que la vora de la crosta, cruixent, contrasti amb el tou de l'oriç. I de tant en tant, fer un glop de vi blanc, ben fresc, un poc aquós i afruitat, que n'apaivagui un xic la fortor però sense desvirtuar-la. Ho han de ser, forts de gust. Ben enverinats de mar, i el paladar, prou hàbil per assaborir-los.

I és migdia de diumenge, a tocar del mercat, quan les parades del passeig bullen de moviment i fan de frontera comercial entre la ciutat i la platja. I tot de gent va a comprar, i, en passar-nos per davant, no s'està de fer-nos una ullada, sobretot aquells que tenen l'aire de no ser d'aquí, incapaços d'amagar la sorpresa de veure'ns furgar dins un buit de punxes negres. Què és això? Cuina contemporània? Què en treuen de dins? El seu gest és d'estranyesa, però aviat tant les preguntes com la ganyota se'ls fonen perquè perceben el nostre punt de satisfacció en fer el tast. I s'afanyen a seure i, decidits, en demanen mitja dotzena per a ells, que diuen que és de bon viatge conèixer la gastronomia dels llocs que es visiten. Ens observen de reüll, intentant de ser discrets i de no incomodar. És el seu primer cop, i ningú no neix ensenyat, i, de moment, la imitació és l'únic camí que tenen per saber com els han de menjar. Se'ls nota la cura en agafar-los, i fan prou bé, que és molt fàcil de clavar-se'n una punxa i a vegades pot fer mal de debò si s'endinsa gaire. Sort en tenim, llavors, de la trementina!

O matí de dissabte als jardins Juli Garreta, on l'*oriçada* és popular i plural i les converses en veu baixa es transformen, sense voler, en un compàs que creix i decreix. La menja és exquisida i fa fluir el record dels anys que el pare en portava a casa... entre musclos de roca i *pallerides* (l'àvia les menjava arran de roca, just acabades de desenganxar, sense coure, ben cruets, només molles i perfumades d'aigua salada).

Musclos, *pallerides*, *oriços*... Memòria d'àpats familiars. I un gener i un febrer, dos mesos amb erra, una rasa on encabir-los, entre mimoses i ametllers florits: l'ordre amable de la natura.

ÀNGELA RIBAS I LACASA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Ancora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ANCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

redaccio@setmanariancora.cat -

redaccio@setmanariancora.cat -

redaccio@setmanariancora.cat -

redaccio@setmanariancora.cat -

redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS:	ANUAL: 80 €
	TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS:	ANUAL: 100 €
	TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf):	ANUAL: 60 €
	TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC

ASSOCIACIÓ
CATALANA
DE LA PREMSA
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència